“வெறுப்புணர்வுக்கான தூண்டுதல்” பற்றிய ஒரு பக்க விளக்கம்

UNITED NATIONS HUMAN RIGHTS OFFICE OF THE HIGH COMMISSIONER

சட்டரீதியான கட்டமைப்பு:

அனைத்துலக குடிசார் மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் உடன்படிக்கை (ICCPR)-இன் விதிப்பிரிவு 20, பத்தி 2 கூறுவதாவது, “பாகுபாடு, விரோதம் அல்லது வன்முறை ஆகியவற்றைத் தூண்டுகின்ற தேசிய, இன அல்லது மத வெறுப்புணர்வு சார்ந்த எந்தவொரு வழக்காடுதலும் சட்டத்தால் தடை செய்யப்படும்.”

வரையறைகள்:

- '**வெறுப்புணர்வு**' மற்றும் '**விரோதம்**' என்ற சொற்கள் இலக்குக் குழுவை நோக்கிய அவமானம், பகைமை மற்றும் கடும் வெறுப்பின் தீவிர மற்றும் பகுத்தறிவற்ற உணர்ச்சிகளைக் குறிக்கின்றன;
- **'வழக்காடுதல்'** என்ற சொல்லை இலக்கு குழுவிற்கு பகிரங்கமாக வெறுப்புணர்வை ஊக்குவிக்கும் நோக்கம் தேவைப்படுவதாக புரிந்துகொள்ளலாம்; மற்றும்
- **'தூண்டுதல்'** என்ற சொல் அந்தக் குழுக்களைச் சேர்ந்த நபர்களுக்கு எதிரான பாகுபாடு, விரோதம் அல்லது வன்முறை உடனடியாக நிகழக்கூடிய தேசிய, இன அல்லது மதக் குழுக்கள் பற்றிய வாக்கியங்களைக் குறிக்கிறது.

தொடக்கநிலைப் பரிசோதனை:

ICCPR-இன் விதிப்பிரிவு 20-இன் படி ஒரு உயர் தொடக்கநிலை வரம்பு தேவைப்படுகிறது, ஏனெனில் கருத்து சுதந்திரத்தின் வரம்பு ஒரு விதிவிலக்காக இருக்க வேண்டும். ஒரு அறிக்கை ஒரு கிரிமினல் குற்றத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொண்டதாக இருக்க வேண்டுமெனில் பின்வரும் தொடக்கநிலைப் பரிசோதனையின் ஆறு பாகங்கள் ஒவ்வொன்றும் நிறைவு செய்யப்பட வேண்டும் என ரபாத் செயல்திட்டம் (A/HRC/22/17/Add.4, பிற்சேர்க்கை) தெரிவிக்கிறது:

(1) **சூழ்நிலை:** குறிப்பிட்ட அறிக்கைகள் இலக்குக் குழுவிற்கு எதிரான பாகுபாடு, விரோதம் அல்லது வன்முறையைத் தூண்டுவதற்குச் சாத்தியமுள்ளதா என்பதை மதிப்பிடும்போது சூழ்நிலை மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெறுகிறது, மற்றும் இது நோக்கம் மற்றும் அல்லது காரணம் இரண்டின் மீதும் நேரடித் தாக்கத்தைக் கொண்டிருக்கலாம். சுற்றுச்சூழல் பற்றிய பகுப்பாய்வு உரை நிகழ்த்தப்பட்ட மற்றும் பரப்பப்பட்ட நேரத்தில் நடைமுறையில் இருந்த சமூக மற்றும் அரசியல் சூழ்நிலைக்குள் செயல்படுவதாக இருக்க வேண்டும்;

(2) **பேசுபவர்:** சமுதாயத்தில் பேசுபவரின் நிலை அல்லது அந்தஸ்து, குறிப்பாக பேச்சைக் கேட்கும் பார்வையாளர்களின் சூழலில் தனிநபரின் அல்லது நிறுவனத்தின் நிலை கருத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டும்:

(3) **கருத்து:** ICCPR-இன் விதிப்பிரிவு 20 கருத்தை எதிர்பார்க்கிறது. இந்த விதிப்பிரிவு வெறுமனே ஆக்கப்பொருளின் விநியோகம் அல்லது புழக்கத்தை விட “வழக்காடுதல்” மற்றும் “தூண்டுதலுக்கு” முக்கியத்துவம் கொடுப்பதால், ஒரு செயல் குற்றமாக இருக்கவேண்டும் என்றால் அலட்சியம் மற்றும் பொறுப்பற்ற தன்மை மட்டும் போதுமானது அல்ல. இது தொடர்பாக, பேசும் செயலில் ஈடுபட்டுள்ள பேசுபவருக்கும், கேட்பவருக்கும் மற்றும் மூன்றாம் தரப்பினராகிய பார்வையாளர்களுக்கும் இடையே ஒரு முக்கோண உறவு செயல்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும்;

(4) **உட்பொருள் மற்றும் வடிவம்**: உரையாடலின் உட்பொருள் நீதிமன்றத்தின் வாதங்களின் முக்கிய அம்சங்களில் ஒன்றாக உள்ளது. உட்பொருள் பகுப்பாய்வு உரையாடல் எந்த அளவுக்கு எரிச்சலூட்டுவதாகவும் நேரடியானதாகவும் இருந்தது என்பதையும், உரையாடலில் பயன்படுத்தப்பட்ட வடிவம், பாணி மற்றும் வாதங்களின் தன்மை அல்லது வாதங்களுக்கு இடையில் பயன்படுத்தப்பட்ட சமநிலை ஆகியவற்றையும் உள்ளடக்கியதாக இருக்கலாம்;

(5) **உரையாற்றுதல் செயலின் அளவு:** இந்த அளவு உரையாற்றுதல் செயலின் இயக்க எல்லை, அதன் பொது இயல்பு, அதன் அளவு மற்றும் அதன் கேட்போர் கூட்டம் போன்ற கூறுகளை உள்ளடக்கியதாக இருக்கிறது. மேலும், உரையாற்றுதல் பொது இடத்தில் நிகழ்கிறதா, விளம்பரம் செய்வதற்கு என்ன வகையான வழிமுறைகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன, உதாரணமாக ஒற்றை துண்டுப்பிரசுரம் அல்லது பிரதான ஊடகங்களில் ஒளிபரப்புச் செய்தல் அல்லது இணையதளம் வாயிலாக போன்றவை, தகவல்தொடர்புகள் நிகழ்மை, தரம் மற்றும் அளவு, அது கேட்போர் கூட்டத்திற்கு தூண்டுதலை ஏற்படுத்தியதா, அறிக்கை (அல்லது வேலை) ஒரு கட்டுப்படுத்தப்பட்ட சூழ்நிலையில் சுற்றுக்கு விடப்பட்டுள்ளதா அல்லது பொதுமக்கள் பரவலாக அணுகக்கூடியதாக இருக்கிறதா ஆகியவை உள்ளிட்ட மற்ற கூறுகளும் கருத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டும்; மற்றும்

(6) **சாத்தியக்கூறு, உடனடியாக நிகழக்கூடியது உள்பட:** வரையறையின் படி தூண்டுதல் என்பது ஒரு தொடக்கநிலைக் குற்றம் ஆகும். தூண்டும் உரையின் மூலம் பரிந்துரைக்கப்படும் நடவடிக்கை மேற்கூறிய உரைக்கு ஒரு குற்றச் செயலுக்குக் காரணமாக இருக்க வேண்டியதில்லை. ஆயினும், தீங்குக்கான ஆபத்து ஓரளவுக்கு அடையாளம் காணப்பட வேண்டும். இலக்குக் குழுவுக்கு எதிராக உண்மையான செயல்பாட்டைத் தூண்டுவதிலும், அத்தகைய காரணங்கள் நேரடியாக இருக்கவேண்டும் என்பதைக் கண்டுணர்வதிலும் உரை வெற்றிபெறுவதற்கான நியாயமான சாத்தியக்கூறு இருந்தது என்பதை நீதிமன்றங்கள் தீர்மானிக்க வேண்டும் என்பதை இது குறிப்பிடுகின்றது.

ICCPR-இன் விதிப்பிரிவு 20-இன் வரம்புகளை உண்மையில் அடைகின்ற சம்பவங்களின் குற்றவாளிகள் மீது வழக்குத் தொடரக்கூடாது மற்றும் தண்டிக்கப்படக்கூடாது என்ற அக்கறையுடன் ரபாட் திட்டம் குறிப்பிடுகிறது. அதே நேரத்தில், சிறுபான்மைக் குழுக்களின் உறுப்பினர்கள் தெளிவற்ற உள்நாட்டுச் சட்டம், நீதித்துறை மற்றும் கொள்கைகளை துஷ்பிரயோகம் செய்வதன் மூலம் மற்றவர்களை நடுங்க வைக்கும் விளைவுகளுடன் உண்மையில் துன்புறுத்தப்படுகிறார்கள். அரசியல் மற்றும் மதத் தலைவர்கள் வெறுப்புணர்வை ஏற்படுத்தும் எந்தவொரு தூண்டுதலையும் பயன்படுத்துவதைத் தவிர்க்க வேண்டும், ஆனால் அவர்கள் வெறுப்புணர்வூட்டும் பேச்சுக்கு எதிராக உறுதியாகவும் உடனடியாகவும் பேசுவதில் முக்கியப் பங்காற்ற வேண்டியுள்ளது மற்றும் வெறுப்புணர்வை ஏற்படுத்தும் தூண்டுதலுக்கான பிரதிவினையாக வன்முறை பயன்படுத்தப்படுவதை ஒருபோதும் சகித்துக்கொள்ள முடியாது என்பதையும் அவர்கள் தெளிவுபடுத்த வேண்டும் (“உரிமைகளுக்கான நம்பிக்கைகள்” குறித்த 18 கடமைகளை பார்க்கவும்).